

РЕШЕНИЕ

№ 3575

гр. София, 28.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в
публично заседание на 20.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **11484** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от М. К. В., ЕГН [ЕГН] от [населено място] чрез адв. К. Х. /САК/ със служебен адрес [населено място], [улица] ет.2, к-ра 5 против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №25-4332-004585/09.09.2025г. по чл.171, т.1, б.“з) дд)“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР, с която на М. К. В. е наложена ПАМ-временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца.

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че същата е издадена при неизяснена фактическа обстановка и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила в хода на образуваното административно производство, като същата е и необоснована. Счита, че възприетата фактическа обстановка не кореспондира с действителността, не са събрани всички необходими и относими доказателства, за да се мотивира правилно решението на административния орган. Подчертава, че в деня на съставянето на АУАН е депозирал възражение, с което е оспорил твърденията на актосъставител и е посочил лице, което е пряк очевидец и е бил пътник в автомобила, но не е бил разпитан. Категорично твърди, че не е участвал в извършването на твърдяното нарушение. Моли се за отмяна на заповедта и за присъждане на сторените съдебно-деловодни разноски и адвокатско възнаграждение.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован за откритото съдебно заседание, се явява лично и се представлява от адв. Х., който поддържа жалбата. Иска се отмяна

на заповедта като незаконосъобразна и неправилна на основанията, сочени в жалбата. Претендират се разноси по списък. В дадения от съда срок представя писмени бележки.

Ответникът полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР– И. В. Й., редовно призован, не се явява, представлява се от пълномощник гл.юрк. В. П., който оспорва жалбата. Иска от съда да отхвърли оспорването и да потвърди процесната ЗППАМ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Жалбата, предмет на това производство, е подадена на 24.10.2025г в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, тъй като оспореният административен акт е връчен на 10.10.2025г. и е процесуално допустима.

Административен съд София-град като провери законосъобразността на оспорвания акт, съобрази доводите на страните и представените доказателства, намира подадената жалба за неоснователна. Съобразно АУАН №GA 4223456 от 09.09.2025г., съставен от Н. И. Н. – мл. автоконтрольор при отдел Пътна Полиция СДВР, и свидетели очевидци Д. М. В. и М. А. М. на 08.09.2025г около 22:30ч. в обл. С., [община], [улица] по данни на свидетели очевидци в [населено място], кв. Горна Баня с посока на движение от ул. О. към манастир С. Н. водачът М. К. В. управлява лек автомобил С. Е. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на А. К. С. и пред номер 29 форсира двигателя на автомобила, след което извършва рязка маневра като преднамерено извежда горепосоченото МПС извън контрол чрез презавиване като довежда до загуба на сцепление на гумите с асфалта в следствие на което се получава странично хлъзгане на ляво и дясно /дрифт/, с което ползва пътя не по неговото предназначение, а именно за превоз на пътници и товари. Съгласно съставения АУАН водачът е извършил нарушение на чл.104б, т.2 от ЗДвП -водач използва пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. АУАН е връчен на адресата в деня на съставянето му. Срещу АУАН е депозирано възражение от М. В., съгласно което на дата 09.09.2025г на [улица] е бил шофьор на л.а. С. с рег [рег.номер на МПС] , но не извършвал дрифт с автомобила, което може да се потвърди от неговия спътник А. Д..

Съгласно процесната Заповед за прилагане на ПАМ №25-4332-004585/09.09.2025г на водача на автомобила и настоящ жалбоподател М. К. В. е наложена ПАМ по чл.171, т.1, б. “з“, „дд“ от ЗДвП – временно отнемане свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца. Заповедта е издадена въз основа на АУАН №4223456/09.09.2025г Същата заповед препраща и възпроизвежда фактическата обстановка, посочена в АУАН.

По преписката е приобщена и докладна записка от пол.01 група 04 сектор ОСПС СДВР пол.Н.С., в която излага, че около 22:50ч е получен сигнал от ОДЦ 25 за нерегламентирани гонки и дрифтове в [населено място], кв. Л., [улица]. При пристигането са забелязани два леки автомобила, единият от които С. Е. с рег [рег.номер на МПС] , като след като са забелязали полицейския автомобил, внезапно са тръгнали в посока гористата местност по ул. Пъстроцветна, автомобилите са спрени за проверка, като водач на С. е установен като М. К. В. и спътник А. Д.. На място е дошъл екип на ОПП, както и подалите сигналите две физически лица.

Приобщени са АУАН, НП, ЗППАМ, заверено копие на сведения, копие на възражение срещу АУАН, заверено копие на покана за доброволно изпълнение, справка АИС-КАТ-Регистрация, заверено копие на докладна записка, заверено копие на НП №25-4332-027014/23.10.2025г, справка картон на водача и заверени копия от заповеди относно компетентност на актосъставител и на издателя на заповедта за прилагане на ПАМ, както и депозирана от ответник на 11.12.2025г със съпроводително писмо Заповед №513-з-9572/13.09.2024г, с която И. Й. е преназначена в

полицейски инспектор III степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор Административно обслужване към отдел ПП при СДВР.

По делото е разпитан свидетеля, спътник на жалбоподателя А. С. Д., който дава показания, че е близък приятел на М. К. В., като на дата 08.09.2025г се е намирал в лекия автомобил, управляван от жалбоподател и на посоченото в АУАН място. Двамата са били в автомобила и са разговаряли, като са видели, че други автомобили дрифтат и след като са чули, че идва полиция, са решили да се преместят от мястото и са били последвани от един автомобил, участващ в дрифта. Твърди, че не познава водача на другия спрян за проверка лек автомобил, заявява, че често посещава това място с приятели и приятелки, като слушат музика и си говорят в леките автомобили.

Така установеното от фактическа страна води до следните правни изводи:

При проверка материалната компетентност на издателя на оспорената заповед, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган с оглед изискванията на чл.172, ал.1 от ЗДвП, съгласно която принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", и 6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 6400 от 07.07.2023г. на директора на СДВР, съобразно която Отдел ПП при СДВР – полицейски органи по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР могат да издават заповеди по чл. 172, ал.2 от ЗДвП.

Заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма, съобразно чл.172, ал.1 от ЗДвП и чл.59, ал.2 от АПК и съдържа фактически и правни основания за издаването ѝ. В същата се съдържа описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ. По делото е представен и АУАН, станал основание за издаване на процесната ПАМ и към който същата препраща. Актът е подписан от нарушителя, редовен е от външна страна и доказва установените с него факти, тъй като предвид разпоредбата на чл.189, ал.2 от ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното.

В производството по издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Правни основания, посочени в административния акт са чл. 22 ЗАНН и чл. 171, т.1, буква „з“, „дд“ ЗДвП. Съгласно чл. 23 ЗАНН, случаите, когато могат да се налагат ПАМ, техния вид, органите, които ги прилагат и начинът за тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване, се уреждат в съответния закон или указ и в частност според чл. 171 ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон.

Освен основание за реализиране на административнонаказателна отговорност по ЗАНН, АУАН е доказателствено средство, с което са констатирани обстоятелствата, послужили като основание за налагане на принудителната административна мярка по реда на АПК. АУАН е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ и съдържа фактическите обстоятелства на акта по смисъла на чл. 59, т. 4, пр. 1 АПК - цитиран е в обстоятелствената част на заповедта. Актът е съставен в присъствието на свидетели очевидци, които са сигнализирали на тел.112 за извършваното нерегламентирано движение и осъществяването на „дрифт“ от страна на жалбоподател и други водачи на други МПС. За целта са представени сведения по преписката, подписани от очевидците Д. М. В. и М. А. М., съгласно които на дата 08.09.2025г вечерта /около 10:45ч/ на ул. Пъстроцветна няколко автомобила, измежду които и С. с рег. [рег.номер на МПС] са се въртели в кръг, дърпайки ръчна спирачка и поднасяйки автомобилите, поради което и двамата очевидци/единият се е прибирал вкъщи, а другият е бил в дома си/ са подали сигнал на тел.112. Отделно от горното по делото е съставена

докладна записка относно посетен сигнал за дрифтиране от ОДЦ, възпроизвеждащ действията на водачите на двата заварени леки автомобила, единият от който е бил управляван от жалбоподател. Така установените факти са с налична процесуална възможност за опровергаване в хода на иницирираното съдебно производство по обжалване на ПАМ. В случая обаче жалбоподателят е ангажирал доказателства, че отразеното в АУАН не отговаря на действителността чрез разпит на свидетел очевидец, който е бил в лекия автомобил по време на извършване на нарушението 08.09.2025г на мястото, посочено в АУАН. Тези свидетелски показания са в противоречие на останалата доказателствена съвкупност, а именно докладна записка, АУАН, сведения от други свидетели очевидци, подали сигнал на тел.112. Предвид това и наличието на много близки приятелски отношения на свидетеля с жалбоподател, същите не се кредитират като достоверни от съда. Следователно отразените в АУАН фактически обстоятелства не са опровергани от жалбоподател. Не се споделят доводите на пълномощника на жалбоподател, че от фактическа страна не е посочено мястото на извършване на твърдяното нарушение, напротив, в АУАН, кореспондиращ със сведенията на очевидците, административното нарушение е извършено на дата 08.09.2026г. на [улица]пред №29. Обстоятелството, че в едното сведение на очевидец М. М. е допусната техническа грешка при изписване рег.номер на автомобила, управляван от жалбоподателя не води до извод, че автомобилът не е бил управляван от жалбоподател. В сведението изрично е посочена марката на лекия автомобил С., който автомобил е извършвал сочените в АУАН движения на пътя, всички останали обстоятелства кореспондират с останалите писмени доказателства по делото.

Съдът намира, че оспорената заповед е материално законосъобразна, като административният орган правилно е приложил относимите материално-правни норми. От събраните по делото и обсъдени по-горе доказателства безспорно се установява, че жалбоподателят е управлявал посоченото в заповедта МПС и е използвал пътищата, отворени за обществено ползване за други цели – "дрифт".

Ето защо, съдът приема, че несъмнено в случая е била нарушена нормата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, която урежда забраната за водачите на МПС да използват път отворен за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. С това свое действие жалбоподателят е извършил нарушение на ЗДвП, чл.104б, т.2 ЗДвП, за което нарушение съгласно чл.175а, ал.1 от ЗДвП се предвижда съответно наказание и за което се прилага принудителна административна мярка по чл. 171, ал. 1, т. 1 б. "з" (дд) от ЗДвП.

Настоящият съдебен състав не споделя изложените в жалбата аргументи, че оспорената ЗППАМ е незаконосъобразна на посочените в жалбата основания. На първо място, съдът приема, че процесната мярка е приложена при спазване на процесуалните правила и на изискванията на материалния закон. Според посочената като правно основание за издаването на заповедта норма на чл. 171, ал. 1, т. 1 б. "з" (дд) от ЗДвП, временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 12 месеца.

В случая, както беше посочено по-горе, е била осъществена именно хипотезата на тази разпоредба от страна на жалбоподателя. В този смисъл диспозицията на нормата е била реализирана, като е приложена принудителна мярка предвидена в същата. Неоснователно

жалбоподателят в писмени бележки е изложил, че липсата на конкретизация по чл.171, т.1, б. "з", дд) ЗДвП на нарушение на чл.104б, т.2 от ЗДвП означава неустановеност на посоченото в ЗППАМ правно основание, въз основа на което е упражнена компетентността на административния орган, тъй като от нейното съдържание не може да се установи коя от посочените от законодател законова хипотеза приема, че е налице административния орган. Съгласно чл.171, т.1, б. "з", дд) от ЗДвП извън случаите по букви "а" – "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 12 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 4, чл. 175а, ал. 1, чл. 176, ал. 2 се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач. В случая е нарушена забраната на чл.104б, т.2 от ЗДвП да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, като максималният срок на мярката е съобразно нормата на чл.175а, ал.1, предл.второ от ЗДвП.

Съдът намира за необходимо изрично да отбележи, че прилагането на ПАМ по своята правна същност, не представлява административно наказание. Принудителните административни мерки съобразно разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН, се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от такива, но сами по себе си те не са административни наказания. Тези мерки се прилагат в изрично посочените в закона случаи, от изрично регламентирани административни органи и по точно определен ред. В конкретния случай, за да се установи дали законосъобразно административният орган е приложил конкретната принудителна мярка, следва да бъде установено налице ли са всички предпоставки за прилагане на ПАМ, посочени в разпоредбата на чл. 171, ал. 1, т. 1 б. "з" (дд) от ЗДвП. Анализът на събраните доказателства налага еднозначен и категоричен извод, че са налице всички законово предвидени основания за издаване точно на такава ЗППАМ, както и че същата е издадена в съответствие с материалния закон и в съответствие с целта на закона.

Мотивите за издаването на акта се съдържат в описанието на фактите, които следва да се съпоставят с хипотезата на правната норма, предвиждаща предпоставките за налагането на процесната ПАМ. В случая такива мотиви са налице. Следва да се посочи също така, че е нормално и естествено наложената мярка да създава неудобство за водача на МПС спрямо когото е приложена, т. к. в противен случай от налагането ѝ не би имало смисъл. Предвидената мярка е израз на държавната политика насочена към ограничаване и преустановяване управлението на МПС по начин, опасен да другите участници в движението, което е обществено значима цел, с оглед значителния брой жертви и пострадали по пътищата вследствие на това негативно явление. Това въздействие върху субекта е преценено от законодателя като превенция срещу извършването на конкретния вид правонарушения. Крайният резултат е осуетяване на възможността да бъде извършено ново и/или повторно нарушение, чрез препятстване възможността на нарушителя да управлява МПС за определен период от време. Предвид изложеното съдът приема, че така подадената жалба се явява неоснователна, тъй като оспорваната заповед е издадена от компетентен и надлежно овластен орган, в съответствие с изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Правилно е приложен материалният закон и не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Спазена е също и целта на закона. Ето защо, жалбата следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

При този изход на делото на жалбоподателя не се присъждат разноси, а сторените такива остават в негова тежест.

С оглед изхода от спора, както и изрично стореното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и разпоредбата на [чл. 143, ал. 3 АПК](#), във вр. с [чл. 78, ал. 8 ГПК](#), във вр. с [чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ](#) и [чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ](#), съдът следва да присъди на ответната страна разноси за юрисконсулт, в размер на 200, 00 (двеста) лева или съответно 102,26евро.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът:
РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна жалбата на М. К. В., ЕГН [ЕГН] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-004585/09.09.2025 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел ПП СДВР

ОСЪЖДА М. К. В., ЕГН [ЕГН], да заплати на СДВР, сумата от 200 (двеста) лева/ 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест евро цента), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: